

Sygn. akt II AKa 170/21

# WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Alina Kamińska
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Doroty Antychowicz

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2021 r.

sprawy **H. N. (1) s. J.**

oskarżonego z art.56 ust.3 w zb. z art.58 ust 2 w zb. z art.59 ust.1 w zb. z art.58 ust.1 ustawy z 29.VII.2005r. w zw. z art.12kk w zw. z art.65§1kk w zb. z art.59 ust.2 ustawy z 29 VII 05r.

z powodu apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 45/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<b>II AKa 170/21</b>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<b>1</b>		

<b>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</b>	
<b>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
<b>wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 kwietnia 2021 roku, sygn. akt III K 45/13</b>	
<b>1.2. Podmiot wnoszący apelację</b>	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel pośilkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>	

<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
uchylenie	zmiana	
<b>2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI</b>		

<b>PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY</b>				
<b>2.1. Ustalenie faktów</b>				
<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<b>2.2. Ocena dowodów</b>				
<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,</b>				

<p><i>które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</b></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1. 2. 3.</p>	<p><b>1. Art. 167 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk i art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk, poprzez zaakceptowanie przez Sąd I instancji uchyczenia z postępowania przygotowawczego, którego skutki przeniknęły do postępowania sądowego, polegającego na przesłuchaniu w dniu 16.11.2009 r. oraz w dniu 24.02.2010</b></p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

**r. małoletniego  
wówczas  
świadka J. P.  
(1) bez obecności  
biegłego  
psychologa i  
zaniechanie  
wskutek  
powyższego  
zasięgnięcia  
informacji  
specjalnych,  
które winny  
zostać uzyskane  
poprzez  
dopuszczenie  
dowodu z opinii  
biegłego  
odnośnie stopnia  
rozwoju  
umysłowego  
małoletniego  
świadka oraz jej  
zdolności  
postrzegania i  
odtworzenia  
podczas  
przesłuchania  
spostrzeżeń w  
sytuacji, gdy  
organy  
prowadzące  
postępowanie  
przygotowawcze  
posiadały  
informację, iż  
15-letni świadek  
zażywała  
regularnie  
narkotyki od  
ok. 12 roku  
życia i istniała  
uzasadniona  
obawa odnośnie  
zdolności  
percepcyjnych  
świadka, a co  
więcej nie można  
było wykluczyć,  
że w toku**

**przesłuchania na  
policji oraz w  
Prokuraturze  
świadek  
znajdowała się  
albo pod  
wpływem  
środków  
odurzających,  
albo co najmniej  
w stanie  
pogorszonej  
świadomości z  
uwagi na  
długotrwałe  
uzależnienie,  
czego nie  
wykluczyła  
również sama J.  
P. (1) zeznając  
na rozprawie  
dnia 27.04.2021  
r., a następnie  
zaniechanie  
przesłuchania  
tegoż świadka  
przez Sąd w  
obecności  
psychologa na  
rozprawie,**

**które to  
uchybiecie miało  
istotne  
znaczenie,  
zgodnie z art. 427  
§ 3a kpk, dla  
ustalenia kwestii  
odpowiedzialności  
oskarżonego za  
przestępstwo  
udzielenia  
środka  
odurzającego  
osobie  
małoletniej i  
doprowadziło do  
oparcia ustaleń  
odnośnie winy  
oskarżonego w**



**zakresie  
popęnienia  
przestępstwa z  
art. 59 ust.  
2 ustawy o  
przeciwdziałaniu  
narkomanii na  
zeznaniach  
świadka, które  
nie mogły nosić  
przymiotu  
wiarygodności.**

**2. Art. 7 kpk w  
zw. z art. 410 kpk,  
poprzez dowolną  
i wybiórczą  
ocenę  
zgromadzonego  
w sprawie  
materiału  
dowodowego, a  
także  
zaniechanie  
obowiązku  
wszechstronnej  
analizy  
całości kształtu  
zgromadzonego  
w sprawie  
materiału, co  
przejawiało się  
w:**

**a) nie mającym  
oparcia w  
zgromadzonym  
w sprawie  
materiale  
dowodowym  
przyjęciu, iż  
oskarżony brał  
udział w obrocie  
substancjami  
psychotropowymi,  
wprowadzał  
substancje do  
obrotu poprzez  
odpłatne  
przekazanie ich**

**innym osobom  
oraz udzielał  
substancji w  
celu osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej,  
podczas gdy  
oskarżony temu  
zaprzeczył i  
przyznał się  
wyłącznie do  
posiadania  
określonych  
substancji, a  
ponadto  
nabywaniu  
narkotyków od  
oskarżonego  
zaprzeczyli  
przesłuchiwaniu  
świadkowie,  
brak jest zaś  
w sprawie nie  
budzących  
wątpliwości  
dowodów winy  
oskarżonego w  
tym zakresie,**

**b) apriorycznym  
przyjęciu, iż  
numery telefonu  
objęte  
kontrolami  
operacyjnymi o**

**kryptonimach  
(...) i (...), z  
których  
prowadzone były  
rozmowy  
stanowiące m.in.  
podstawę ustaleń  
odnośnie  
uczestnictwa  
oskarżonego w  
obrocie oraz  
udzielania  
substancji  
odurzających w**

*celu osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej,  
należały do  
oskarżonego  
pomimo, że brak  
ku temu  
przekonujących  
dowodów, zaś  
znajomości z  
oskarżonym  
zaprzeczyli  
przesłuchiwani  
świadkowie,  
którzy rzekomo  
mieli brać udział  
w utrwalonych  
rozmowach,*

*c) aprioryczne  
przyjęcie, iż  
utrwalone  
rozmowy  
dotyczą  
ustalania  
transakcji  
narkotykowych,  
w sytuacji gdy  
Sąd w  
uzasadnieniu  
stwierdził, że  
slang  
narkotykowy  
charakteryzuje  
się tym, że nie  
jest zrozumiały  
dla osób nie  
uczestniczących  
w procederze,  
a często nawet  
sami rozmówcy  
mają problem z  
jego  
zrozumieniem, co  
winno  
skutkować  
znaczną  
ostrożnością w  
ocenie treści  
rozmów i*

**zaniechaniem  
przypisywania  
znaczenia  
wszelkim  
słowom, które  
mogły nie  
pasować do  
kontekstu  
rozmowy (typu  
„płyta”, „film”)  
narkotykowej  
konotacji,  
zwłaszcza bez  
uzyskania  
przekonującej  
opinii biegłego z  
zakresu slangu  
narkotykowego,**

**które to  
uchybień z  
ppkt. a-c  
doprowadziły do  
błędnego  
uznania  
oskarżonego  
winnym  
popelnienia  
przestępstw z art.  
56 ust. 3 upn w  
zb. z art. 59 ust. 1  
upn w zb. z art. 58  
ust. 1 upn w zw. z  
art. 65 § 1 kk.**

**d) niezasadnym  
i nie mającym  
oparcia w innych  
dowodach  
przyjęciu, iż  
oskarżony  
dwukrotnie  
udzielił  
małoletniej J.  
P. (1) substancji  
psychotropowej  
w postaci  
amfetaminy,  
pomimo że:**

- zeznania  
świadka są  
wewnętrznie  
sprzeczne, gdyż  
w dniu  
16.11.2009 r.  
świadek  
wskazała, że  
znała  
oskarżonego od  
kilku lat, zaś w  
dniu 24.02.2010  
r. podała, iż  
oskarżonego  
poznała przez U.  
G., a oskarżony  
„widział świadka  
ze dwa razy” (co  
również budzi  
wątpliwości  
biorąc pod  
uwagę zasady  
logicznego  
rozumowania,  
gdyż przeważnie  
osoby opisujące  
dane zdarzenia  
relacjonują je ze  
swojego punktu  
widzenia, a nie  
wskazując ile  
razy dana osoba  
je widziała), a  
na rozprawie w  
dniu 27.04.2021  
r. zeznała, iż w  
okresie  
składania zeznań  
była osobą  
uzależnioną od  
narkotyków, co  
nakazywało ze  
szczególną  
ostrożnością  
pochodzić do jej  
depozycji,

- świadek  
zażywała

**narkotyki od ok.  
12 roku życia i  
stąd też istniał)  
uzasadnione  
wątpliwości  
odnośnie jej  
zdolności  
postrzegania  
faktów i ich  
odtworzenia  
oraz podatności  
na wpływy osób  
trzecich, w tym  
osób  
przesłuchujących  
świadka, które  
to przesłuchanie  
dwukrotnie  
odbyło**

**się bez udziału  
biegłego  
psychologa,**

**- zeznania  
świadka winny  
budzić  
wątpliwości pod  
kątem ich  
spontaniczności  
z uwagi na  
sposób swoistego  
wtrącenia do  
protokołu w dniu  
16.11.2009 r.  
wypowiedzi  
odnośnie zakupu  
substancji od  
oskarżonego, bez  
podania żadnych  
szczegółów ani  
okoliczności  
zakupu (które  
to szczegóły nie  
zostały podane  
również w toku  
zeznań w dniu  
24.02.2010 r.),**

- w toku rozprawy w dniu 27.04.2021 r. świadek nie wykluczyła, iż w dacie przesłuchania mogła zażywać środki odurzające, a ponadto wskazała, że treść zeznań mogła być jej osobie sugerowana by obciążyć oskarżonego,

a ponadto, z ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielenia powyższych zarzutów odnośnie niewiarygodności zeznań świadka:

- brak jest w sprawie dowodów, iż oskarżony wiedział, lub mógł wiedzieć, że świadek była osobą małoletnią, gdyż H. N. (1) nie znał świadka, a ponadto, jak zeznała świadek U. G. na rozprawie w dniu 11.03.2013 r., świadek nie wyglądała w okresie objętym zarzutem na

**niepełnoletnią,  
lecz na ok.  
21-22 lata, zaś  
twierdzenia Sądu  
w uzasadnieniu  
odnośnie  
możliwości  
poczynienia  
założenia, iż w  
2009 r. świadek  
wyglądała  
bardzo młodo,  
winny być  
uznane za  
dowolne, gdyż  
świadek jako  
osoba  
uzależniona od  
narkotyków  
mogła wyglądać  
na znacznie  
starszą,**

**które to  
uchylenia  
doprowadziły do  
uznania  
oskarżonego  
winnym  
popelnienia  
czynu z art. 59  
ust. 2 upn,**

**e) niezasadnym  
przyjęciu, iż  
zeznania  
składane na  
etapie  
postępowania  
przygotowawczego  
przez świadka M.  
N. (k. 1689-1691)  
są wiarygodne,  
podczas gdy  
świadek w toku  
rozprawy w dniu  
28.01.2021 r.  
wyraźnie  
stwierdził, iż w  
okresie**



**składania  
pierwszych  
zeznań był  
uzależniony od  
substancji  
odurzających,  
zaś ilości  
substancji  
wymyślił, gdyż  
nie kupował  
nigdy  
narkotyków od  
H. N. (1),**

**f) niezasadnym  
przyjęciu zeznań  
A. P. (1) (k. 411)  
za wiarygodne,  
mimo iż Sąd  
sam wskazuje  
iż w momencie  
składania zeznań  
w postępowaniu  
przygotowawczym  
świadkiem była  
czynną  
narkomanką, co  
biorąc pod  
uwagę  
wiedzę powszechną,  
mogło wpływać  
wówczas na  
zdolność  
świadka do  
postrzegania  
faktów i ich  
odtworzenia  
oraz podatność  
na sugestie, które  
to uchybienia  
z ppkt. e-  
f doprowadziły  
do niezasadnego  
uznania  
oskarżonego za  
winnego  
udzielenia  
świadkom  
środka  
odurzającego w**

**celu osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej,**

**1. Art. 59 ust.  
2 upn poprzez  
jego wadliwe  
zastosowanie w  
sytuacji, gdy  
opis zarzucanego  
oskarżonemu  
czynu nie  
wyczerpuje  
znamion  
zarzucanego  
przestępstwa, tj.  
w pkt. 29 w  
ramach  
wyliczenia  
poszczególnych  
zachowań  
oskarżonego  
brak jest  
wskazania, iż  
czyn popełniono  
w celu  
osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej.**

**2. Art. 56  
ust. 3 upn  
poprzez błędną  
wykładnię  
pojęcia „znacznej  
ilości” środków  
odurzających,  
których  
wprowadzenia  
do obrotu został  
uznany winnym  
oskarżony i w  
konsekwencji  
przyjęcie, iż 123  
gramów  
substancji  
psychotropowej  
w postaci  
amfetaminy oraz  
ziela konopi**

*innych niż włókniste wypełnia znamiona ilości znacznej, podczas gdy ilość ta wypełniać może co najwyżej znamię z art. 56 ust. 1 upn, które to uchybienie skutkowało niezasadnym zakwalifikowaniem czynu oskarżonego w tym zakresie z art. 56 ust. 3 upn zamiast art. 56 ust. 1 upn, co miało wpływ na wymiar kary.*

*Rażącej niewspółmierności kary, polegającej na wymierzeniu oskarżonemu niewspółmiernej do przypisanych jego osobie czynów kary w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co przejawia się w:*

*- niewzięciu pod uwagę zasad prewencji indywidualnej, jako że biorąc pod uwagę brak uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa podobne, a także fakt braku*

*karalności  
oskarżonego w  
ostatnich latach,  
uzasadniona jest  
konstatacja, że  
kara w  
mniejszym  
wymiarze  
również odniesie  
skutek wobec H.  
N. (1),*

*- niewzięciu pod  
uwagę, iż czyny  
zostały  
popelnione w  
znacznej  
bliskości  
czasowej, co  
uprawnia do  
twierdzenia, że  
działania  
oskarżonego  
stanowiły  
swoisty wyłom w  
jego  
dotychczasowej  
egzystencji,*

*" niewzięciu pod  
uwagę faktu, iż  
osiągane  
rzekomo przez  
oskarżonego  
korzyści  
majątkowe, o  
ile zaistniały,  
były relatywnie  
niewielkie, co  
uprawnia do  
twierdzenia, że  
oskarżony  
inkryminowaną  
działalnością  
zajął się  
okazjonalnie, co  
w konsekwencji  
doprowadziło do  
sprzecznego z  
dyrektywą z art.*

	<p><b>53 § 1 i § 2 kk wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</b></p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p><b>Ad. I</b></p> <p><b>Nie można zgodzić się z obrońcą, że doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego poprzez przesłuchanie w toku postępowania przygotowawczego małoletniego świadka J. P. (1) bez udziału psychologa. Przepis art. 192 §2 k.p.k. bynajmniej nie obliguje do przesłuchania piętnastoletniego świadka w obecności biegłego psychologa. Stosownie do tego przepisu sąd lub prokurator może zarządzić przesłuchanie świadka z</b></p>			

**udziałem  
biegłego lekarza  
lub biegłego  
psychologa,  
jeżeli istnieje  
wątpliwość co do  
stanu  
psychicznego  
świadka, jego  
stanu rozwoju  
umysłowego,  
zdolności  
postrzegania lub  
odtworzenia  
przez niego  
spostrzeżeń. Z  
przepisu tego  
wynika więc, że  
nawet wówczas,  
gdy ujawni się  
jedna ze  
wskazanych w  
nim okoliczności,  
to i tak  
prokurator lub  
sąd mogą, lecz  
nie muszą  
zarządzić  
przesłuchanie  
świadka z  
udziałem  
biegłego  
psychologa.  
Ponadto to, że  
świadek ma 15  
lat i od 12 roku  
życia zażywa  
narkotyki nie  
oznacza, że  
istnieje  
wątpliwość co do  
zdolności  
postrzegania lub  
odtworzenia  
przez niego  
spostrzeżeń.  
Wręcz  
absurdalne jest  
twierdzenie, że  
na skutek**

**zakłócenia  
czynności  
psychicznych  
świadek zeznał,  
że kupował  
narkotyki od H.  
N. (1). Nie  
było też żadnych  
podstaw do  
przesłuchiwania  
J. P. (1) w  
obecności  
psychologa na  
rozprawie w  
dniu 27 kwietnia  
2021 roku. Miała  
ona już wówczas  
27 lat i jak  
twierdziła, nie  
zażywała  
narkotyków od  
przeszło dwóch  
lat.**

**Brak jest  
jakichkolwiek  
podstaw, żeby  
odmówić wiary  
zeznaniom J. P.  
(1), że kupiła  
od H. N.  
(1) dwa gramy  
amfetaminy za  
40 złotych. Na  
rozprawie w  
gruncie rzeczy  
nie zaprzeczyła  
swoim  
zeznaniom ze  
śledztwa. To zaś,  
że nie pamiętała,  
czy kupowała  
narkotyki od  
oskarżonego, jest  
naturalną  
konsekwencją  
upływu czasu.  
Wszak od kupna  
narkotyków od  
H. N. (1)**

*minęło prawie 12 lat. W swoich pierwszych zeznaniach wskazała jednoznacznie, że dwukrotnie kupowała od H. N. (1) amfetaminę. Nie miała ona żadnego powodu, aby składać tendencyjnie obciążające zeznania H. N. (1). Wprawdzie na rozprawie, odpowiadając na pytanie obrońcy, nie wykluczyła, że treść jej zeznań została jej zasugerowana, ale biorąc pod uwagę, że w przesłuchaniu w dniu 16 listopada 2009 roku brała udział pedagog z Pogotowia Opiekuńczego, nie sposób jest uznać, żeby funkcjonariusz Policji stosował jakieś niedozwolone techniki przeprowadzenia tej czynności procesowej.*

*Podkreślić należy, że świadek J. P. (1) konsekwentnie i stanowczo twierdziła, że kupowała*



narkotyki od  
H. N. (1).  
Rozbieżności w  
jej zeznaniach  
co do stopnia  
znajomości z  
oskarżonym nie  
podważają jej  
zeznań w tym  
zakresie. Za  
odmową  
wiarygodności  
jej zeznań ze  
śledztwa nie  
może żadną  
miarą  
przemawiać to,  
że nie podawała  
wielu szczegółów  
nabywania od  
oskarżonego  
amfetaminy. W  
każdym razie w  
swoich  
zeznaniach  
wskazała  
najistotniejsze  
fakty, to jest ile  
gram  
amfetaminy  
kupiła od  
oskarżonego i za  
jaką kwotę.

Nie sposób też  
podzielić  
twierdzeń  
obrońcy, że  
oskarżony nie  
mógł zdawać  
sobie sprawy,  
że w dacie  
udzielania J. P.  
(1) narkotyków  
była ona osobą  
niepełnoletnią. J.  
P. (2) miała  
wówczas  
zaledwie 15 lat.  
Sąd pierwszej

**instancji mógł poczynić własne obserwacje na rozprawie co do wyglądu J. P. (2) i na tej podstawie poczynić ustalenia co do świadomości oskarżonego, iż sprzedaje narkotyki osobie niepełnoletniej. Skoro mając 27 lat wyglądała na osobę w wieku maksymalnie 20 lat, to z pewnością w wieku 15 lat, z uwagi na jej filigranową budowę ciała, nie mogła wyglądać na osobę, która ukończyła 18 lat. Twierdzenia U. G. na rozprawie w dniu 11 marca 2013 roku, że J. P. (2) wyglądała w tamtym czasie na osobę w wieku 21-22 lat, są zupełnie niewiarygodne. Wskazać bowiem należy, że U. G. była wówczas przesłuchiwana jako oskarżona, której zarzucono między innymi udzielanie narkotyków J. P. (1). U. G. miała zatem interes w tym, żeby przedstawić J. P. jako osobę**

wyglądającą w dacie czynu na osobę pełnoletnią. Nie można też zgodzić się z tezą, że zażywanie narkotyków przez J. P. (2) spowodowało, że wyglądała ona na osobę starszą niż w rzeczywistości. Gdyby tak było, to nie wyglądałaby w wieku 27 lat na osobę znacznie młodszą. Poza tym dla przyjęcia, że sprawca dopuszcza się przestępstwa polegającego na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu, nie jest wymagana jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoba, której udziela narkotyków nie ma ukończonych 18 lat. Świadomość sprawcy powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i

wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2014 r., II AKa 60/14, Lex nr 1451879).

Zupełnie nietrafny jest też zarzut sprzecznej z treścią art. 7 k.p.k. oceny pozostałych dowodów. Sąd pierwszej instancji nie naruszył też dyspozycji art. 410 k.p.k. Wziął bowiem pod uwagę wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody. To zaś, że pewnej grupie dowodów nie dał wiary, wcale nie oznacza, że naruszył dyspozycję art. 410 k.p.k. Zadaniem sądu jest przecież dokonanie oceny poszczególnych dowodów i w przypadku, gdy są one sprzeczne ze sobą, wyciągnięcie wniosków, które z tych dowodów są wiarygodne, a którym należy odmówić wiary.

**Wyjaśnieniom  
oskarżonego  
przeczy przede  
wszystkim to,  
co wynika z  
materiałów  
kontroli  
operacyjnej o  
kryptonimach  
(...) i (...).  
Wynika z nich  
jednoznacznie, że  
H. N. (1) na  
szerszą skalę brał  
udział w obrocie  
substancjami  
psychotropowymi,  
wprowadzał te  
substancje do  
obrotu poprzez  
odpłatne  
przekazanie ich  
innym osobom  
oraz udzielał  
substancji w  
celu osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej.  
Wbrew  
twierdzeniom  
obrońcy Sąd  
pierwszej  
instancji słusznie  
przyjął, że  
oskarżony  
posługiwał się  
numerami  
telefonów  
objętymi  
wskazanymi  
wcześniej  
kryptonimami.  
Nie ma co  
do tego żadnych  
wątpliwości. O  
żadnym  
apriorycznym  
założeniu nie  
może być tutaj**

mowy. Numer (...)współpracował między innymi z aparatem telefonicznym o numerze (...), a aparat telefoniczny o takim numerze został zabezpieczony w dniu 8 września 2009 roku od H. N. (1) w trakcie przeszukania. Z kolei numer (...)z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) ujawniony został w pamięci telefonu komórkowego od świadka A. P. (2) (...). Z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie, że numerem tym posługiwał się H. N. (1). Poza tym w obydwu kontrolach operacyjnych figurant wielokrotnie przedstawiał się jako H.. W taki sam sposób zwracali się do figuranta rozmówcy.

Faktem jest, że spora część ustalonych rozmówców z figurantem przesłuchana w charakterze

świadków  
zaprzeczyła, że  
znają  
oskarżonego H.  
N. (1). Zeznaniom  
tych świadków  
żadną miarą nie  
można jednakże  
dać wiary.  
Świadkowie ci  
bowiem z  
pewnością  
obawiali się  
pociągnięcia do  
odpowiedzialności  
za udział w  
obrocie  
substancjami  
psychotropowymi  
lub środkami  
odurzającymi.  
Poza tym jednym  
z rozmówców  
figuranta była  
osoba  
posługująca się  
telefonem o  
numerze (...). Był  
to M. N., który  
w śledztwie  
jednoznacznie  
wyjaśnił, że  
jeździł do H. N.  
(1) na ulicę (...) i  
kupował od niego  
amfetaminę. Za  
każdym razem  
kupował 1 lub 2  
gramy.  
Wyjaśnienia M.  
N. w tej części  
korespondują z  
tym, co wynika  
z materiałów z  
kontroli  
operacyjnej.  
Wbrew  
twierdzeniom  
obrońcy, aby

**ocenić, czy treść  
zarejestrowanych  
rozmów dotyczy  
transakcji  
narkotykowych,  
wcale nie  
potrzeba  
dopuszczenia  
dowodu z opinii  
biegłego z  
zakresu slangu  
narkotykowego.  
Doświadczenie z  
innych tego  
rodzaju spraw  
oraz całościowa  
analiza  
wszystkich  
podsluchanych  
rozmów  
telefonicznych  
pozwalają na  
poczynienie  
stanowczych  
ustaleń, że  
rozmowy te  
dotyczyły albo  
ziela konopi  
innych niż  
włókniste, albo  
amfetaminy.  
Dlatego też Sąd  
pierwszej  
instancji  
prawidłowo  
ustalił, że  
wybrane  
rozmowy  
dotyczyły  
narkotyków  
również wtedy,  
gdy w ich  
trakcie nie padły  
żadne nazwy, ale  
cała rozmowa  
była prowadzona  
w taki sposób,  
że bynajmniej  
niedwuznacznie  
dotyczyła ona**



narkotyków.  
Ponadto w rozmowach tych padały typowe dla slangu narkotykowego określenia odnoszące się do ilości, jak „fajf”, „palec”, „ręka”. Najczęściej amfetaminę określano jako „białe”, „zima”, „płytką”, „film”, zaś ziele konopi innych niż włókniste nazywano „ziółka”, „zielone”, „palenie”, „trawka”.

Sąd pierwszej instancji słusznie nie dał wiary zeznaniom M. N. złożonym na rozprawie w dniu 28 stycznia 2021 roku. Zupełnie nieprzekonujące są jego twierdzenia, że składając wyjaśnienia w śledztwie mówił to, „co chciała usłyszeć pani prokurator”. Za niedorzeczne też należy uznać jego twierdzenia, że „oczernił” H. N. (1), ponieważ zażywał narkotyki. Analiza jego wyjaśnień

**złożonych w 2010 roku wskazuje, że były one składane spontanicznie.**

**Nie sposób jest przyjąć, że przesłuchująca go prokurator wpływała na treść jego wyjaśnień.**

**Uzależnienie od narkotyków nie mogło**

**powodować, że wymyślał on, w jakich ilościach kupował substancje psychotropowe od**

**poszczególnych osób. Podkreślić też należy, że składając**

**wyjaśnienia jako podejrzany nie miał żadnego interesu w tym, aby obciążać H. N. (1).**

**Poza tym jego wyjaśnienia ze śledztwa korespondują z tym, co wynika z materiałów z kontroli operacyjnej.**

**Nie ma też żadnych racjonalnych powodów, żeby nie dać wiary zeznaniom z postępowania przygotowawczego A. P. (1). To,**

**że świadek ta  
była uzależniona  
od narkotyków,  
nie oznacza, że  
jej zeznania są  
fałszywe.**

**Podkreślić  
należy, że  
zeznania A. P.  
(1) cechują się  
spontaniznością  
i**

**szczegółowością.  
Nie sposób jest  
uznać, że  
wymyśliła ona,  
że H. N. (1)  
podczas imprez  
w swoim  
mieszkanu na  
ulicy (...)   
organizował  
imprezy, podczas  
których  
częstował  
amfetaminą. A.  
P. (1) nie  
miała żadnego  
interesu w tym,  
aby tendencyjnie  
zeznawać na  
niekorzyść  
oskarżonego. To,  
że ktoś  
regularnie  
zażywa  
narkotyki, nie  
oznacza, że nie  
jest w stanie  
rejestrować, a  
następnie  
odtworzyć  
faktów.**

**Ad. II**

**Nie ma zupełnie  
racji obrońca  
oskarżonego, ze  
treść**

**przypisanego H.  
N. (1) czynu  
nie odpowiada  
znamionom  
zbrodni  
określonej w art.  
59 ust. 2  
ustawy o  
przeciwdziałaniu  
narkomanii.  
Oskarżonemu  
przypisano  
przestępstwo  
ciągłe składające  
się z szeregu  
zachowań  
opisanych w  
poszczególnych  
podpunktach.  
Znamiona  
przestępstwa  
określone są nie  
tylko w  
podpunktach, ale  
również w „części  
wstępnej”.  
Znajduje się tam  
następujące  
sformułowanie:  
„a także  
wielokrotnie  
udzielił w celu  
osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej w/  
w substancji  
psychotropowej i  
środka  
odurzającego o  
łącznej ilości nie  
mniejszej niż 35,5  
grama i wartości  
nie mniejszej 710  
zł. ustalonym  
i nieustalonym  
dotychczas  
osobom będącym  
konsumentami,  
w tym  
małoletniej, przy**

*czym z  
powyższego  
działania uczynił  
sobie stałe źródło  
dochodu”. To  
sformułowanie  
odnosi się do  
wszystkich  
opisanych w  
podpunktach  
zachowań  
polegających na  
odpłatnym  
udzielaniu  
narkotyku, w  
tym również do  
zachowania z  
podpunktu 29,  
polegającego na  
udzielaniu  
amfetaminy  
małoletniej J. P.  
(1). Nie może być  
zatem żadnych  
wątpliwości, że  
w opisie  
przypisanego  
oskarżonemu  
czynu zawarto  
ustalenie, że  
oskarżony  
udzielił  
małoletniej  
amfetaminy w  
celu osiągnięcia  
korzyści  
majątkowej.  
Poza tym, jeżeli  
udzielił  
substancji  
psychotropowej  
za 40 złotych,  
to tym samym  
takie zachowanie  
nie mogło być  
podjęte w innym  
celu, jak w  
celu osiągnięcia*

**korzyści  
majątkowej.**

**Wbrew  
zarzutowi z  
apelacji Sąd  
pierwszej  
instancji  
prawidłowo  
zakwalifikował  
czyn przypisany  
oskarżonemu  
również z art. 56  
ust. 3 ustawy o  
przeciwdziałaniu  
narkomanii. W  
orzecznictwie  
sądów  
powszechnych i  
Sądu  
Najwyższego od  
wielu lat  
utrwalony jest  
pogląd, że  
„znaczna ilość”, o  
jakiej jest mowa  
w tym przepisie  
to ilość środka  
odurzającego lub  
substancji  
psychotropowej  
mogąca  
jednorazowo  
zaspokoić  
potrzeby co  
najmniej  
kilkudziesięciu  
osób  
uzależnionych  
(np. wyrok Sądu  
Najwyższego z  
dnia 23 września  
2009 roku, I KZP  
10/09, OSNKW  
2009/10/84).  
Oskarżony  
uczestniczył w  
obrocie łącznie  
123 gramami  
ziela konopi**

**innych niż włókniste i substancjami psychotropowymi w postaci 30 tabletek ekstazy i 35,5 gramów amfetaminy. Do odurzenia się marihuaną wystarcza od pół do jednego grama tego środka odurzającego, zaś jedna działka amfetaminy to 0,1 grama. Nie ulega zatem żadnym wątpliwościom, że przedmiotem przypisanego oskarżonemu czynu jest znaczna ilość środków odurzających i substancji psychotropowej.**

**Na marginesie można podnieść, iż Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrażał pogląd, że znaczna ilość środka odurzającego to taka ilość, która wystarczy do odurzenia jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 1 lutego 2011**

roku, II AKa 142/10, Lex nr 951681). Pogląd ten był jednakże odosobniony i również Sąd Apelacyjny w Krakowie odszedł od takiej wykładni pojęcia „znacznej ilości” (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt II AKa 242/17, Lex nr 2566966). Mało tego, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 października 2018 roku (II AKa 387/18, Lex nr 2584525) uznał, że nawet ilość substancji lub środka pozwalająca na jednorazowe odurzenie co najmniej 10 osób należy uznać co do zasady za znaczną.

### **Ad. III**

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna.



**Już samo to,  
że nieznacznie  
(o 6 miesięcy)  
odbiega od dolnej  
granicy  
ustawowego  
zagrożenia  
przewidzianego  
za popełnienie  
przypisanego mu  
przestępstwa,  
sprawia, że kara  
ta nie jest rażąco  
surowa.**

**Podkreślić  
należy, że H.  
N. (1) nie  
jest sprawcą  
przypadkowym.**

**Był on już  
wcześniej karany  
sądownie. Nie ma  
racji obrońca, że  
inkryminowaną  
działalnością  
zajmował się  
wyłącznie  
okazjonalnie.**

**Prowadzony  
przez niego  
proceder  
przestępczy  
stanowił dla  
oskarżonego  
stałe źródło  
dochodu.**

**Rozprowadzał  
substancje  
psychotropowe  
bardzo groźne  
dla zdrowia  
ludzkiego.**

**Działał on co  
prawda przez  
krótki okres  
czasu, ale  
rozprowadził  
znaczne ilości  
środka**

**odurzającego i substancji psychotropowej. W gruncie rzeczy brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących dla oskarżonego. Argumentacja autora apelacji, że w innych sprawach dotyczących znacznie większych ilości środków orzekane są podobne kary, jest nie do zaakceptowania. W innych bowiem tego typu sprawach orzekane są bowiem znacznie surowsze kary. Poza tym, aby wydatnie złagodzić wymierzoną oskarżonemu karę, należałoby zastosować dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Tymczasem w sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące uzasadniać tezę, że nawet najniższa kara przewidziana za przypisane mu przestępstwo**

<p><b>byłaby nadmiernie surowa. obrońca takich okoliczności nie wskazał.</b></p>		
<p>Wniosek</p>		
<p><b>1. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym jedynie posiadania środków odurzających i wymierzenie kary łagodniejszej.</b></p> <p><b>Ewentualnie zaś:</b></p> <p><b>2. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</b></p> <p><b>a) wyeliminowanie z opisu czynu pkt. I ppkt. 29 (dot. J. P. (1)) i w konsekwencji wyeliminowanie z podstawy skazania art. 59 ust. 2 upn,</b></p> <p><b>b) zmianę opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. I wyroku, dot. wprowadzenia do obrotu substancji psychotropowej w postaci ziela</b></p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

**konopi innych niż włókniste w ten sposób, iż wyeliminowane zostanie sformułowanie „znacznej ilości” oraz zmianę kwalifikacji prawnej z art. 56 ust. 3 upn na art. 56 ust. 1 upn,**

**i w konsekwencji:**

**c) wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej,**

**d) uchylenie orzeczonego w pkt. II wobec oskarżonego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 2730 zł, lub też w przypadku podzielenia tylko niektórych zarzutów, obniżenie wysokości kwoty przepadku.**

**Ewentualnie zaś, w przypadku podzielenia przez Sąd zarzutu wyłącznie rażącej**

**niewspółmierności wymierzonej kary:**

<p><b>2. Zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. I i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.</b></p> <p><b>W przypadku zaś w stwierdzenia przez Sąd konieczność przeprowadzenia przez Sąd przewodu sądowego w całości:</b></p> <p><b>3. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</b></p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p><b>Niezasadność zarzutów determinowała nieuwzględnienie wniosków apelacyjnych.</b></p>		
<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>		

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
<b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<b><i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w zakresie winy i kary.</i></b>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<b><i>Żaden z zarzutów apelacyjnych nie okazał się zasadny. Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny. Wina oskarżonego w popełnieniu zarzuczonego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Wymierzona oskarżonemu kara nie jest</i></b>		

<b>rażąco niewspółmierna.</b>			
<b>5.2.      Zmiana wyroku     sądu pierwszej instancji</b>			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
<b>5.3.      Uchylenie wyroku     sądu pierwszej instancji</b>			
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres           i podstawa prawna uchylenia</b>			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<b>5.3.2.</b> <b>Zapatrywania</b> <b>prawne i</b> <b>wskazania co do</b> <b>dalszego</b> <b>postępowania</b>			
<b>5.4. Inne</b> <b>rozstrzygnięcia</b> <b>zawarte w</b> <b>wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		



<b>6. KOSZTY PROCESU</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>II</b>	<b>Z uwagi na to, że oskarżony jest pozbawiony wolności i tym samym nie ma możliwości zarobkowania, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. został on zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</b>	
<b>7. PODPIS</b>		